

Chuyện Ngày Xưa Kể Sau Cái Chết

Em đẹp nhất trên cõi đời duy nhất
Anh tôn thờ em Tuyệt Sắc Gian Nhân

Năm bốn mùa Xuân, Hạ Thu Đông
Mà chỉ một Mùa Thu Lá Đỏ!
Em là đó, dung nhan em đó
Lá rừng phong...Nguyễn Du làm thơ:
"Người lên ngựa, kẻ chia bào
Rừng phong Thu đã nhuộm màu quan san!".

Ông Nguyễn Du không làm thơ vội vàng
Đắn đo lách mới có câu thơ như vậy!
Thơ mãi mãi nó là dòng nước chảy
"Kiều Thê Thủy" - Kiều thê thủy là em!

Đủ rồi nha, ba chữ đó không thêm!
Em đứng đây mà mông mênh trời đất
Em đứng đây mà cánh đồng bát ngát
Em rời đây tất cả bỗng theo người
Nên có câu: "Con mắt còn có đuôi"
Em không biết nhưng ai thì cũng biết
"Trần gian này chỉ mỗi một em xinh!"

Đi với anh, mình ghé thăm Đình
Từng nhánh trúc nói em xinh hơn trúc
Ngói mái Đình cũng vì em đỏ rực!
Ngói mái Đình không đếm được nha em!

Anh mắc nợ em, anh đi kiếm dây Duyên
Buộc gói nợ, anh đền em trọn kiếp!
Bốn biển anh hùng lụy dưới chân người đẹp
Vẫn oai hùng vì mái tóc em thơm!

Em em à, em là Quê Hương!
Em là Tổ Quốc, anh không hề tiếc mạng...
Lê Lai đó...tấm gương đời thật sáng
Lê Lợi cầm gươm lệ viết Tâm Thư!

Chỉ khi nao mặt trời vỡ, trăng mờ
Anh mới tin chuyện Tình Yêu tận tuyệt

Chuyện có bắt đầu thì cố nhiên có hết
Chúng mình già nua về cõi khác rong chơi...
Anh dẫn em lên những ngọn đồi
Anh dẫn em đi tìm con suối ngọc

*Nước róc rách...mình ngồi nghe rùng rúc
Kể chuyện ngày xưa thế giới có một Giai Nhân...*

Trần Văn Lệ